

A FÉRFI APJA A GYEREK

Nem tudom, hol keresselek magamban,
a gyermeket, aki voltam:
tíz körömmel vájkkalva
az emlékezetben,
vagy alkalmi kuruzslásokkal,
melyekben nem hiszek.

Elvesztél. Nem önmagadnak,
csak nekem. Mégis te vagyok,
mondják, akik talán jobban ismernek engem,
mint én magamat, vagy te engem.

Életem során megvolt
a magad hosszú,
a végtelen játszadozás határáig tartó ideje.

Tudom, úgy játszottál, ahogy most én játszom:
de ebből nem következik, hogy találkozunk.
Az ismétlésed vagyok – de csak a játék
megcsappant ígézetében, naivságaiban és vétkeiben.

William Wordsworth állítja,
hogy az apám vagy**:
fura játékot játszik
az évekkkel, a korszakokkal
és a genetikával.
Apám zsigerileg,
biológiaiilag más volt,
és már halott. Te élsz.
Lüktető árnyként
kétségtelenül bennem élsz.
De én nem ismerem ezt a „belső”.

4 Amikor e belsőt tanulmányozom, aki vagyok,
csak egy halom alig megkülönböztethető
kiforratlanságot találok.
Pedig jelen vagy,
alig érezhetően és láthatatlanul.

Jöjj közelebb!
Néha azt gondolom,
szándékosan maradsz távol,
nehogy megöljelek. Vagy
érthetetlen rejtőzködő szándékodban
ügyesen kitérsz előlem.
Aztán azt hiszem, nem félsz tőlem –
ahogy az árny sem fél a testtől,
melyről a falra vetül.

Lehet, hogy mindig itt leledzel,
és szent formája vagy
egy kozmikus tudatlanságnak,
melynek gyötörnie kell engem.
Talán mégis valószínűbb,
hogy egy látnok
mély bölcsességével rendelkezel.

De tudom, irtózol
az efféle nagy szavaktól,
talán mert nem ismered őket,
vagy ők nem ismernek téged.

Sok egyéb mellett, meg tudom érteni,
hogy pontosan ez vagy:
a nagy szavak nem ismerete.

Egyelőre beérem
távolléteddel, illetve
módszeres rejtőzködéseddel. Eközben

álmaimban csacska dalaid dudorászom,
és ébren, szabálytalan sorokban,
megpróbálom komoly játékban
elhelyezni őket,
ez a másik véglet.

***David Huerta** (sz. 1949) mexikói költő, esszéista, műfordító, az Octavio Paz utáni nemzedék kiemelkedő alakja. Guggenheim-, Moreno Toscano-, Pellicer-, és Villarrutia-díjas. Költészetéből több – köztük angol, finn, francia és lengyel – nyelven jelentek meg fordítások.

****William Wordsworth**

A SZIVÁRVÁNY

Ha fenn a szivárvány ragyog,
megdobban a szívem:
így volt, hogy kezdtem életemet,
így van most, hogy év évre megy,
így legyen mindig, s meghalok
inkább, ha nem!
A férfi apja a gyerek;
hadd fűzze hát napjaimat
egymáshoz a természet-áhitat.

(Fordította: Kálnoky László)

6 FOHÁSZ

Uram, őrizd meg e pillanatot.
Nincs benne semmi elmés
vagy csodás, csupán
egy lélegzetnyi öröklét,
egy rezdülésnyi megváltás.
Sok más pillanathoz hasonlít...
De most itt van köztünk,
és kikerekedik,
mint a nap sárga sugara
vagy a pirosuló citrancok – és finom,
mint a tenger, a szeretett kezek,
az illata, mint egy párizsi utcáé,
ahol boldogok voltunk. Őrizd meg
az emlékezetben, vagy mentsd át
a félszeg fénybe,
mely alig érinti e papírlapot.

HANGVÉTEL

7

Kásás zagyalék
a rádióból
az autó kósza félhomályában;
hangok mocsara,
melyben a fül keresője
alig tud megmoccanni.
Hirtelen dalra fakad egy nő,
és éneke sajátosságaival
elűzi az értelmezés gondjait.
Hogyan csinálja? Mivel
lazítja, oldja meg a nyelveket,
indítja meg a világot – méghezzá
egyszerre bájosan
és megrendítően?
Az autó
zenétől átszellemülve
lép be az éjszakába.

(Fordította: Szilágyi Mihály)

